

Umhvørvisdagur

Felags sangur

Úti á Dal
2023

Innihaldsyvirlit

1. Føroyingar, sum her nú koma saman.....	1	22. Saknur.....	9
2. Vónsvikin.....	1	23. Átjan.....	9
3. Upp á tá.....	2	24. Aldan.....	9
4. Vem kan segla.....	2	25. Torvatrøll.....	10
5. Så længe jeg lever.....	3	26. Føroyar.....	10
6. Fljóði bjarta.....	3	27. Tað er leygarkvøld.....	11
7. Vágagellan.....	3	28. Súrligar nætur í Keyptmannahavn.....	11
8. Sildavalsurin.....	3	29. Í Búri.....	11
9. Villar víddir.....	4	30. Ró.....	12
10. Heimstaðið.....	4	31. Hesir brimbardu klettur.....	12
11. Kvinde min.....	5	32. Leygarkvøld í Havn.....	12
12. Miðalhampamaðurin.....	5	33. Papirklip.....	13
13. Sangur til frælsið.....	6	34. I en lille båd der gynger.....	13
14. Eros.....	6	35. Eins og áarstreymur rennur.....	13
15. Sektus og sekterius.....	6	36. Nánd.....	14
16. Kom og dansa, hjartanskæri skattur mín!.....	7	37. Ein firvaldur.....	14
17. Áh, kundi á tíðarhavi.....	7	38. Gømul minnir.....	15
18. Kalli katt.....	7	39. Í dans.....	15
19. Hvør skuldi gamlar gøtur gloymt.....	8	40. Vandringmenn.....	16
20. Lívsmýnd.....	8		
21. Eitt sunnukvøld í plantasjuni.....	9		

1. Føroyingar, sum her nú koma saman

Føroyingar, sum her nú koma saman,
Latum okkum brúka forna mál;
Setið tykkum niður her við gaman,
Drekkið allir glaðir Føroya skál!
Latum okkum minnst landið kæra,
Sum jú okkum øllum dámar væl;
Latum okkum høgt teir gomlu æra,
Okkum tað til frama verða skal.

Har meg móðir bar á mjúkum armi,
Har eg lærði grulva, stetla út;
Lítið visti eg av neyð og harmi;
Tí eg eftir Føroyum beri sút.
Altíð má eg tað í minni bera,
Um at landið ei er stórt og gott.
Hvat á jørð kann meiri herligt vera
Enn ein føroysk miðjansummarnátt?

Har sum títlingar og snípur láta
Millum blómur við so góðan frið,
Vakurt spæla man smálambið káta,
Væl tað trívist undir móðurlíð;
Har hin lítla vakra áin hastar
Lystiliga oman gjøgnum gil,
Millum mangar stórar klettur fastar
Hon tó altíð havið finna vil.

Mangur útlendskur, eg hoyri, sigur:
”Har er bara grátt út yvir grátt;
slíkt, ”teir halda, ”doyvir sinni niður,
regn og mjørki kann ei gera gott.”
Men soleiðis ei teir ungu blíva:
Bylgjan blá og fjøllini so brøtt
Kunna ungar piltar vær upplíva,
Gera teimum fót og hjørtu løtt.

Lítið ansast regn og aldubrotið,
Tá ið blóðið rennur heitt og lætt;
Væl man nytta monnum vadmalskotið,
Sum tær ungu moyggjar virka rætt.
Hvat er væl eitt lív við ongum stríði?
Sum ein máni fyri uttan ljós!
Vakrast skínur sól á grønar líðir,

Tá ið ælið freka fór sín' kós.

Fuglar, sum við fjallatindar byggja,
Hvønn ein vetur fara yvir sjógv;
Hvørt eitt vár teir munna aftur hyggja
Til tað reiður, sum teir elska nógv.
Dimmið finnur fugl á síni hillu,
Tó hann víða fer um sund og fjørð;
Okkum lærir jú tann fuglur villi:
Heimið er tað besta stað á jørð.

2. Vónsvikin

Eg elskaði unnustu mína,
Ein fragd fyri eygað hon var:
Við høgum, bylgjandi barmi,
Og príð sum eitt fullriggað far.

Mín himmiríkspart gav eg glaður,
Tá hana í favn eg tók,
Men hvussu eg royndi, so fekk eg
Ei hennara blóð í kók.

Í heitasta elskhugsleiki
Hon geispaði móti mær, -
Tó ongantíð hon bar seg undan,
Eg altíð í sjálðrátti var.

Og tó um hvørt neyt hon visti
Nær tað hjá tarvi var,
Og nær, ið hvør gás var troðað,
Dagsstevnt av hvørjum og hvar. –

Eg royndi við øllum listum,
Men altíð tað fyribarst mær,
Eg hevði ein mjølsekk í favni, -
Ei lívsbragd í henni var. –

Nýgiftur, avsálaður var eg,
Mót himni eg royndi flog,
Eg brast við eitt bums í gólvið,
Hon sprakk upp: hoyr grindaboð!

So hendi tað, at hon stillað
Til sóknarstýrislim var,

Á, gævi tann gerð aldri gjörd var!
Tá mundi hon beint fyri mær:

Tí hann, ið ákoyrir er harður,
Vit stóðu, - og eg hvarv úr verð, -
Tá rópar ein sátans kvistur:
Hurrá, Gurðun innvald er!

Tá var hon sum eldur í krúti,
Ja, óð sum eitt villini djór,
Hon rendi meg frá sær so opin
Í loftslemmin eg fór. –

Við ryggmein og meinslaðum leggi
Eg leingi brekaður var,
Eitt ár gekk áðrenn eg tordi
At koma henni ov nær. –

Ein dagin kom fjandin í meg,
Hin elsta elskhugshátt
Eg tók til, sum Ádam og Eva
Á teirra brúdleypsnaft.

Hon stóð sum eitt lamb fram á borðið,
Las í eini Strømbergsbók;
Eg stardi í hennara nakka,
Og ferð móti himni tók,

Eg mist hevði vit og minni, -
Tá hon í vindeyga sær
Og rópar: Hygg veðrur Óla,
Nú springur hann mínari ær!

Og so var hon horvin sum fanin,
Í hølunum á henni var,
At skriva í álmanakkan
Nær heimaærin brundað var. –

Og aldrin í Paradís kom eg, -
Sum nevsligin lundi eg var, -
Og aldrin í álmanakkan
Kom elskhugsúrslit hjá mær.

3. Upp á tá

Hon er her í kvöld,
Stendur har so svinn,
Hyggur onkran annan veg,
Tá eg tríni inn,
Letur sum um hon
Ikki visti av,
At tá av er tornað
Kemur hon við mær.

*Upp á tá leitar hon,
Upp á tá sveimar hon,
Skimast rundan um seg,
Hygur eftir mær.*

Og nú trínir hon
Spelkin fram á gólv,
Yndislig og von,
Líkasæl og køld.
Men eg síggi tað,
Eingin annar sær,
Síggi at hon dansar
Bara fyri mær

Onki hóvasták
Ger hon burtur úr,
Tá hon biður meg
Koma út í tún.
Veika hjarta mítt
Togar hon við sær
Fram um hundrað onnur
Gjøgnum larm og vas.

4. Vem kan segla

Vem kan segla förutan vind?
Vem kan ro utan áror?
Vem kan skiljas frá vännerin sin
Utan at fälla tårar?

Jag kan segla förutan vind.
Jag kan ro utan áror,
Men ej skiljas från vännerin min
Utan at fälla tårar.

5. Så længe jeg lever

Så længe jeg lever, så længe mit hjerte slår:
Så længe vil jeg elske dig,
Men du er en rullesten, du har ikke nok i en,
Derfor må du gå din egen vej.

Du si'r du har en anden ven.
Hvad jeg frygted' mest er hændt mig nu igen.
Du fortæller li' som sidst, at det' den store'
kærlighed.
Okay min blomst, behold ham blot i fred.

At tiden læger alle sår
si'r de vise mænd, jeg håber de forstår
Hvad de taler om, jeg tror det næppe
simpelthen fordi
De aldrig prøved' dette helt forbi.

6. Fljóði hjarta

Fljóði hjarta
Við mítt hjarta
Við mítt hjarta tú verm teg væl
Á tínum armi,
Æðudúnsbarmi,
Himnanna ríki mítt vera skal.
Hjörtu bæði
Elskhugskvæði,
Himnalagið
Tá syngja sæl.

Eg skal varða,
Góða, kæra,
Góða, kæra, øll minni væl.
Um hvørja lötú,
Skattur mín søti,
Alskhugans signaða eydnuspæl.
Um teg droyma,
Aldrin gloyma,
Altíð goyma títt minni væl.

7. Vágagellan

Kastar og heintar og fílar og dregur,
Tolin hon bíðar, til eg bíti á.
Tað er bert eitt, hon í kvittanum hevur,
Ætlar sær fong heim til húsa við sær.
Kaldur og sveittur, ein ørvitisfiskur,
Eri eg, tá vágagellan er nær.

Fast er, ei nyttar at skrykkja ímóti.
Fast er, hon dregur meg, hvagar hon vil.
Hvat skal eg siga, og hvat skal eg gera,
Eg havi mist alt mítt vit og mítt skil.
Lat meg bert tiga, lat hana bert ráða;
Eingin er sum Vágagellan hjá mær.

Hon krøkjur seg í meg, og slítur meg
sundur,
Fýkur avstað við mær, eg veit ikki hvar.
Einki kann bjarga mær, hon er eitt undur,
Eg eri ein drumbur, og eg fylgji við.

Fast er, ei nyttar at skrykkja ímóti.
Fast er, hon dregur meg, hvagar hon vil.
Hvat skal eg siga, og hvat skal eg gera,
Eg havi mist alt mítt vit og mítt skil
Lat meg bert tiga, lat hana bert ráða;
Eingin er sum Vágagellan hjá mær.

8. Sildavalsurin

Skútur brátt stevna av firði út,
Ta norðhavssild at fanga.
Skiparin rópar um stýrhúsrút:
"hey! Latið springið ganga!"
koyrir so á motorin,
snotilig skútan er vorðin.
Setur so kós í ein landnyrðing,
Loggið bert snurrar ein sólaríng.
Skiparin sjógvin gradar,
Brúkar sekstant og radar.
"Gerið nú greitt bæði tossar og gørn,
tí nú setast skal!"

Setan var góð, væl teir fingur í
á fimtan favnar dýpi.

Gørnini fimti teir settu út
Við tunnum verður knípið.
Avhøvda flestu og gelda,
Aðrir teir salta og skelda.
Kokkurin gamli tó glaður er,
”komið nú allir og skaffið her,
borðiskin havi eg djúpan,
kom fá tykkum sildasúpan,
hon stimbrar og hitar hvønn einasta kropp,
sum nú kropin er!”

Sigla so inn aftur leygarkvøld,
Teir glaðir munnu sjunga.
Harmonikan áður so deyð sum sild,
Man út í dansin runga.
Ruski og polski har snurra,
Norðmenn og sviar sum murra.
Har er bert ruðul og eingin kós,
Stúgvandi fult eins og sild í dós.
Har eru sildaknassar,
Umframt teir sildabassar,
Sum gørn teirra seta og fanga sær sprund
Nú eitt leygarkvøld.

9. Villar víddir

Leið meg út á villar víddir har lívið leika skal
Frælsi fær eitt innihald og vónin gerst eitt val
Ja heilt út har vindar venda og orka broytir
skap
Einstein møtir Marx og Freud og Rolling
Stones afturat
Har blandar tú títt blómubryggj uttan
timburmenn ella fólkaskomm
Tí avdottin er bakkus brátt av
kánabrúdleypsromm
Kom við út á villar víddir uttan haft ella
tíðartonn.

Sigl meg út har sjógvar slættast av
skynseminnar vernd
Hvør ein misgerð rættast í somu løtu hon er
nevnd

Vilt tú syngja millum vinir mást tú ganga út
úr takt,
Tí tín leiðari gerst linur tá tín samvitska fær
makt
Eygu øtast undrandi tú bert meg burtur
blundandi
Øsast upp heilt óttaleyst í nirvana out of
time,
Blaka meg so har lylgjur brótast oman bakka
út um heim.

Eg vil síggja syndir slaktast og teg sveima
upp av ný
Tí har insta vónin aktast hon vegur
vápnagný
Eg vil daga duldar dreymar og loysa
lygnarhaft
Vita nær ja er ja og nei er nei tá ivin heldur
kjaft
Og lívið er eitt puslispæl sum aldri liggur
sum tað skal
Sum eitt sprell í kosmos tú og eg á
edensgarðarveg
Vælkomin út á villar víddir her skal ongin
spara seg.

10. Heimstaðið

Eg minnst mítt heim, mín bý –
Og mína ungdómstíð,
Summarkvøld, dans og aðrar løtur,
Tá fullmánin flenti at tær, og elskhug’ í
luftini var,
Í kvøld vit skulu ganga gamlar gøtur.

Nú vágin er spegilsklár, í lotinum flákrar títt
hár,
Gras og steinar nema tínar føtur,
Her gingu vit hond í hond, mong kvøldini
fram við strond,
Her vit bæði festu sterkar røtur.

Á mínum cowboyjakka eitt friðarmerki stóð,

Og vit sungu saman tá "All you need is love",
Lívið tað var okkara – vit áttu hesa tíð,
Vit høvdu egnar tankar, og vit vildu vera frí.

Vit eiga eitt heim, ein bý – men nú er ein onnur
tíð,

Eg sakni fjørusand og grønar fløtur,
Tá dagsins stríð er av, at býurin ikki svav,
Men fólk tey funnu út til hugnaløtur.

Tað vakra hugtekur øll – víkirnar, eiði og fjøll,
Sum skaptu lív og kor, ja, henda býin:
Hetta var fedranna vón, í dag er ein onnur sjón;
Hvat bjóðar okkum nú tann nýggja tíðin?

Eg slitið havi jakkan, har mítt friðarmerki stóð,
Men inni í mær sjálvum dansa enn tey somu
ljóð,
:,:tað er nú, vit skulu liva, tað er nú, vit eiga tíð
og kærleika til heimlandið, til fólk og henda
bý.:,:

Eg altíð vil kenna tað væl, eg elski jú haga og
dal

Og alt, sum í náttúru tíni dregur,
Vøkur ert tú á nátt, dagurin lýsir brátt,
Í ørmum mínum liggur tú og svevur

11. Kvinde min

Kvinde min jeg elsker dig
Og jeg ved du elsker mig
Og hvad der så end sker
Åh lad det ske
For jeg er din
Og selv om vi har skændtes tit
Og du har grædt og lidt
Når det har været slemt
Så glem det nu
For jeg er din

Åh, jeg har huslet
Og spillet tosset
Og jeg har snydt dig ja
Og skammet mig

Og stjålet af din kærlighed
Du ved besked

Åh ja
Åh ja
Wowwa bababiliåh

For du er stadigvæk akkurat lige så smuk
Som aller første gang da du kyssede mig
Så inderligt
Så inderligt

Tror du vi skal følges ad
Til livet det er slut
Åh det håber jeg
Ja jeg gør ja jeg gør
Så kvinde kom og drøm med mig
I den lange nat
Når stjernerne de funkler
Og blinker som besat

Nej, blev ikke bange
For deres sange
Hold bare fast i mig
Når de fortæller dig
At der er tusinde mil
Imellem dig og mig

Nej nej
Åh tro det ej
Wowwa bababiliåh

For du er stadigvæk akkurat lige så smuk
Som aller første gang da du kyssede mig
Så inderligt
Så inderligt

12. Miðalhampamaðurin

Eg eri bert ein miðal hampamaður,
Mít hár er hvørki skitið ella sítt,
Hvønn sunnudag, tá gangi eg við slipsi,
Eg kenni munin millum mítt og títt.

Eg eri hvørki kommunistur ella provo,
Eg brúki Dimmu ei sum skoynisopp,

Eg blaki ei við borðiskum á tingi,
Og tá tey roykja hasj, eg sigi stopp.

Hvønn mikudag eg hoyri kvøðuljómar,
Eg eigi fyra fitt og nosslig børn,
Í Gundadali haldi eg við HB,
Og Føroya størsta skald er Óðin Ódn.

Babtistarnir teir eru alt ov grammir,
Nei, bispurin hann hevur meira stíl,
Eg berjist heldur ei á hvítusunnu,
Eg eigi allar Varðarnar hjá Míl.

At framamenn teir eru psykopatar,
So greitt tað er, tað síggja kann hvør kleyv,
Studentarnir sum nassa upp á statin,
Teir skuldu fingið homluband um reyv.

Á ólavsøku eina lítla kenning,
Annars drekki eg bert mjólk og te,
So kenni eg ein mann, sum eitur Henning,
Og hann er hampuligur eins og eg.

13. Sangur til frælsið

Tú ert tað fagraasta eg veit
Tú ert tað dýrasta á foldum
Tú ert sum stjørnurnar – sum vindurin
- sum brimbrotið – sum fuglarnir
- sum blómurnar á bønum

Tú ert trygdarstjørna mín
Tú ert mín trúgv – mín vón – mín elskhug
Tú ert mítt blóð og míni lungu
- míni eygu – mínar herðar - mínar hendur
Og mítt hjarta

Frælsi er títt vakra navn
Góðlæti er tín stolta móðir
Rættvísi er tín bróðir
Friðurin tín systir
Stríði er tín faðir
Framtíðin tín ábyrgd

Frælsi er títt vakra navn

14. Eros

Vilt tú ikki sita her
Eina løtu nú hjá mær
:,: so eg kann kyssa og kína teg
og vera tær so nær :,:

Nú býurin skjótt sova skal
Og myrkrið biður góða nátt
:,: legg teg bara her so væl
fevn og kroyst mín kropp :,:

Vit gloyma dagsins strev
Í morgin er aftur frídagur
Og Eros so loyndarfullur lær
Bara hann okkum sær

Nú sólin sendir geislar inn
Í eina lítla lon so veik
:,: har liggja tvey saman ballað skinn
eftir ástarleik. :,:

Um vit gloyma dagsins stríð
Geva hvørjum ørðum tíð
Kann Eros ikki halda frí
Tað leggur hann onki í
Tú mast ei fara heim í kvøld
Verð nú her hjá mær, hjá mær
:,: so eg kann merkja tín mjúka kropp
heilt nær at mær. :,:

15. Sektus og sekterius

Var á Føroya landi einaferð so statt,
Alt sum prestur segði tað vera vist og satt;
Kingo báðar Brockmann allir litu á,
Ja, so einfalt var tað tá.

*Sektus og Sekterius,
Sektus og Sekterius,
Predikantar nógvir og mormonmennlar,
Allir rópa vinur kom.*

Ja, teir gomlu hjálptust væl við prest og dekn;
Bønhús ella kirkja vóru stavnatekn;
Nú hvør maður sjálvur prestur vera vil,
Prestur dugir einki til.

Sigst at onkur farin er at hugsa um,
Hvussu vorðið er við okkar' forfedrum,
Sukku teir í heljardýpið ella, ja,
Vunnu teir upp himnastað?

Vóni eg um einaferð vit biskup fá,
Hann tað megnar fyri okkum greiða má:
Er tað so, at barasta hvør sektarist
Í himni eigur innivist?

16. Kom og dansa, hjartanskæri skattur mín!

Kom og dansa, hjartanskæri skattur mín!
Hoyr, fiólin káta kvøður hásong tín!
Kvøður kátt um elskhug og um søtan gleim;
Lat hann bera okkum burt í annan heim!

Kom og dansa, kæra, legg teg í mín arm!
Lívgandi er hvíldin við tín mjúka barm.
Lítla hjartað titar eymligt móti mær,
Sum ein bangin dúgva sárt við veingjum slær.

Fagra høvdið hvílir móti bringu blítt,
Fuglaungin kennir reiðrið fjálgt og lýtt.
Skálkasøta brosið leikar vørrum á,
Spyr, um ikki skjótt tær munnu kossin fá.

Eygu møtast – burt er horvið alt, sum er;
Eina sveima vit í eini dreymaverð.
Søtt sum blóman angar, mjúkt sum aldan slær
Streymar heitt títt unga yndi móti mær.

Alt er skýmligt, eina dansa tú og eg;
Smáar varrar teska eymt: "Eg elski teg!"
Ørur eg tær kyssi – streingir tagna brátt.
Svunnin er ein fríð og føgur dreymanátt.

17. Áh, kundi á tíðarhavi
Áh, kundi á tíðarhavi
Vit akker kasta ein dag,
Tá vit hava eydnuna vunnið,
So hon ikki rýmdi av stað.

Tíðin, legg tínar veingir
Saman bert hesa stund,
Meðan eg sælur kyssi
Mítt sólfagra ástarsprund.

Og løtan hin signaða, ríka,
Á kvirru, ástheitu nátt, -
Áh, lat meg í kossinum doyggja,
Tá hvíli eg æviga gott.

18. Kalli katt

Gongur tú ein keitur millum trý og fimm
Konteynarar øl og brennivín og timbur
skipast inn
So sært tú gamla kalla katt húka á sín stav
Skøða farna verk sítt endurføðast hvønn ein
dag

Tá gerst hann aftur ungur sum lossaði hann
har
Fyri hvønn ein breyðbita hann knossaði og
bar
Meðan skip tey stevndu út og onnu stevndu
inn
Men tað var aldri fólk sum kalli ið sóu
vinningin

Hann minnist mangan kaffimunn og mangan
lítlan dram
Í regni millum konteynararnar vinirnir og
hann
Meðan skip tey stevndu út og onnur stevndu
inn
Men tað er aldri fólk sum teir ið síggja
vinningin

Høgir harrar hábærsliga lyfta av sín hatt

Heilsa tær og konuni men aldri kalla katt
Tí skip tey stevndu út og onnur stevndu inn
Onkrir lyfta aðrar upp um lúnningin'

Ein dagin undir lossing ein stórir kassi datt
Og so var iengin tímalønin meir hjá kalla katt
Tað er fjálgt at pensjónerast av at gerast
seksstímm
Men beiskt at missa farmin tí at árar leggjast
inn

Kalli gníggjar eyguni og starir út á hav
Um skamma stund so skal hann sjálvur sína
ferð av stað
Summar skútur stevna líka inn í himmalin
Og kalli trýr at har fær hann at síggja vinningin

19. Hvør skuldi gamlar gøtur gloymt

Hvør skuldi gamlar gøtur gloymt
Og gamalt vinarlag,
Hvør skuldi gamlar gøtur gloymt
Og mangan góðan dag.

*Fyri mangan góðan dag, ið var,
Drekk nú eitt glas við mær,
Vit tømja eina vinarskál
Og minnst tíð, ið var.*

Vit runnu upp í brekkurnar,
Har blomstur vaks og ber,
Men síðan var mangt sporið tungt
Í tíð, sum farin er.

Vit spældu allan dag við skip
Og floyttu eftir á,
Men leingi vítt og vágvilt hav
Ímillum okkum lá.

Her rætti eg tær bróðurhond,
Og rætt tú tína mær,
Vit bera glas at munni so
Og minnst tíð, ið var.

Tú koksast ikki, vinur mín,
Og eg skal fylgja tær,
Vit tømja báðir bróðraskál
Og minnst tíð, ið var.

20. Lívsmynd

Enn eri eg ungur
Og enn í góðum lag
Mær tørvar einki føðibræv
Til at prógva tað.

Eg minnst ei mín barnadópur
Og mína grulvutíð
Nú eri eg nóg vaksin til
At skilja hvat og hví.

*Eg vil elska
Eg vil syngja
Eg vil fevna kærleikan
Eg vil leita til tey støð
Har eg finni sannleikan*

Lívið er mítt listaverk
Eg máli jú hvønn dag
Um eg fylli hundrað ár
Ei liðugt verður tað.

Vónin er at myndin mín
Ein mildan skugga fær
Tá fólk úr øllum heiminum
Frælsið ogna sær.

*Eg vil elska
Eg vil liva
Eg vil syngja friðarlag
Saman við so nógvum menniskjum
Sum altíð vilja tað.*

*Vilja gráta
Vilja flenna
Ynskja frið í heiminum
Og við álit á hvønn annan
Læra mangt av lívinum.*

21. Eitt sunnukvöld í plantasjuni

Eitt sunnukvöld í plantasjuni
Har sita tvey lið um lið;
Ein genta og ein drongur,
Nei, nú orki eg ikki longur.
Eg aftanfyri tey lá
Eitt sunnukvöld í plantasjuni.

Tey tosa um stjörnur og mánar
Sita eina løtu og gána,
Men so loypa tey upp við ein hvøkk
- tað var nakað, sum gjørði tey kløkk.
Hetta aftan fyri tey lá
Eitt sunnukvöld í plantasjuni.

O' góða, o' góða, kom og set teg her hjá mær!
O' góða, o' góða, kom nú meðan slett eingin
sær.
Her er so góður friður, so tú kanst seta teg
niður,
:,: her er so fjálgt og so hugnaligt,
tí tú ert mær so fitt so fitt :,:

Eg fjaldur undir greinunum lá
Fyri tey meg ei skuldu sjá,
Men so kom eg til at bróta eina grein,
So tað runt um plantasjuna hvein;
Tað var hetta, sum gjørði tey kløkk
- eitt sunnukvöld í plantasjuni.

22. Saknur

Sárt sakni eg teg, væna mín.
Hví rýmdi tú frá mær?
Tað er sum sól og summar
Av garði fór við tær,
Tí allir fuglar tuga,
Hvør blóma fánað er,
Mín hugur eltir har tú fer,
Mín sál er friðleys her.

So tekkilig og eygagóð,
Sum Venus vøn og skær,

Eitt bládýpi av sælu
Í tínum eygum var,
Sum spunnið gull var hárið,
So fannhvítt undir lín,
Tín mjúki barmur heitur brann,
Á varrum vætti vín.

Tú ferðamøddi fuglur, sum
So víða farin er,
Sást tú mítt fljóð, hitt fagra,
Á tíni longu ferð?
Hon er ein eyðkend rósa,
Sum summarsólin vøn. –
Á, góða, elskaða, kom heim,
Hoyr mína hjartans bøn!

23. Átjan

Tú ert enn so dárandi ung
- sum nýborið vár,
ið vitjar heimin
á sólgyltum flytfuglaveingjum
- tú ert einans átjan ung ár.

Tú ert enn so eggjandi rein
- sum perlandi tár –
sum døgghin, ið skírði
vársins fyrstsprotnu nálar
- tú ert einans átjan ung ár.

Tú ert enn so lekjandi góð
- hevur ongum veitt sár,
ið bløðir í loynd, sum tær flestu.
Tí ert tú dreymakvinna mín
- tú, ið ert einans átjan ung ár.

24. Aldan

Altíð ræddist eg taran í sjónum,
Rekandi vøkstur um klettur og brot,
Síðani, saman við ótta og vónum,
Hevur tú rikið mítt hjarta á flot.

Tak í meg, tak um mín iva,

*Nem við, meg nert ikki við,
Sissa meg, tá eg vil liva,
Øs meg, tá eg biði um frið.*

Nú ert tú aldan, og eg eri tarin,
Dregur meg at tær og rekur meg frá,
Eigi teg, eigi teg, tá tú ert farin,
Veit at eg missi teg, tá tú ert hjá.

Alt tað sum lokkar, og alt sum vil styggja,
Fløðandi, fjarandi ert tú í mær,
Lyftir meg upp nú og letur meg liggja,
Myrkrið sum bjargar, og ljósið sum slær.

Ræddist eg sjógvin við myrkri og megi,
Visti meg stíga á ótryggan veg,
Líknandi leið, men við rekandi gleði,
Gangi eg nú: Nú ræðist eg teg.

25. Torvatrøll

Tit ræðast meg øll
Tit ræðast meg øll
Eg eri bert í góðum lag
Hvat bilar nú tað

Tá eg komi undan
Renna tit øll undan
Á, á á, dett kvin
Tá er at hoyra

Onkur fyltur 170
Syngur nú sítt síðsta vers
Eisini hann er bangin
Hann tolir nokk ikki gangin

Tit ræðast meg øll ...

Komi eg so nærri
Tað er verri fyri smærri
Tey tora ikki í song
Kanst tú gita hvør eg eri

Gangi eg so longur

Ja, skal onkur spæla kongur
Slær eftir mær við einum klúti
So søgan mundi verið úti

Tit ræðast meg øll ...

Eitt skal her vera sagt
Eg havi stóra makt
Og eg vænti øll í kór
Rópa jaaa ...

Tit ræðast meg øll ...

26. Føroyar

Kaga upp í himmalin sært tú fuglin har
Frælsur vil hann flúgva nógv túsund míl frá
tær
Hann breiðir sínar veingir út veittrar tær
farvæl
Tá ferðin er at enda, tú aftur fuglin sær
Tá er hann komin heim til Føroyar

Á køldum opnum havi spjaddar liggja tit
Grønar vakrar oyggjar hetta landið eiga vit
Tú dregur tú argar tað er títt sinnalag
Títt freka blíða lyndið sjarmerandi er tað
Soleiðis kenna vit teg Føroyar

Flúgva fagrir fuglar byggja reiður her
Og fiskur býr í sjónum so langt sum eygað
ber
At vitja fjallatindar mangur gleðir seg
Og spríkja goymdar keldur um vit bora
gjøgnum teg

Og verða vit ríkari tá Føroyar
Og hvør verður ríkari tá Føroyar?

... Hvat heldur tú um okkum vit rópa okkum
tjóð
Á flaggdegi, um várarnar, tá tjøldur setast
móð
Hvar eru tey sum lovaðu at lekja tíni sár

Sum misprýða og vanvirða ár eftir ár eftir ár
Hvat heldur tú um føroyingar Føroyar

Við gítara og sangi eg spæli nú mítt lag
Sum um Føroyar var mín móðir og beð meg
skriva tað
So eiggilig og gomul hon teskar barnið mítt
Eg vildi at mítt ríkidømi so væl var býtt
Ímillum tey sum búgva her í Føroyum
Ímillum tey sum búgva her í Føroyum
So javnt millum føroyingar Føroyar.

27. Tað er leygarkvøld

Tað er leygarkvøld í kvøld
Harmonikan spælir til dans
Komið øll, sum eru køld
Kom og fáid tykkum kjans.

*Tak um miðuna á henni
Sum tú valdi tær
Kom og syngi og flenni
Kom og dansa við mær.*

Hoyr so kátir tónar út
Gjøgnum vindeygad sær smoyggja nú.
Hvussu kanst tú kenna sút?
Kom og trín í dansin, tú.

Og tá myrkrið fjalir fold
Tak tá gentuna í hondina.
Tá so døggin legst á mold
Leiðast tit til strondina.

Legg á varrar hennar koss
Strúk so blítt og eymt um purlurnar
Burt er alt, sum fyrr var knoss
Og burt allar kurlurnar.

Eydnulandið tykkar er
Har í fjálgu skýming sera blítt
Tað sum síðan hendi har
Er í tínum huga frítt.

28. Súrligar nætur í Keyptmannahavn

Vaknandi húsafasador nú náttin er deyð
Spyrja hvønn annan hvar fáa vit nú
morgunbreyð
Morgunin legði sín perlandi døggi á tí kinn
Vit turkaðu brillurnar væl áðrenn vit fóru
inn.

Í tómligu tøgningini hittast av og á eygnabrá
Lunkaði rundstykkir hvat skalt tú hava uppá
Ein lítlan til mín ein til tín ja tað riggar so
væl
Tá ein skal biðja teg lova sær at sova sær hjá
tær

Og langabrúgv leingist av longslí har yvir
man skal
Á tínum kamari kunnu vit helst sova væl
Ein byrjandi býur bjóðar tær ein góðan dag
Tú svarar takk fyri meg men mítt ríki er ei
av í dag

Eg elski teg tak mína seinastu rest í tín favn
So gloyma vit súrligar nætur í
Keyptmannahavn
Og meðan tú elskar meg hómi eg dalar og
fjöll
Angandi bø mjúkar sátur og spælandi børn.

29. Í Búri

Kúrir tú lítli songfuglur mín
Fjaðursárur í búri
Tagnaði røddin fægur og fín
Lítið er tær nú um mjøðin og vín
Songfuglur mín
Skerdur í fangabúri

Minnist tú leikin um grønan vøll
Fjaðursárur í búri
Minnist tú gil og dalar og fjöll
Lætt var títt flog og rødd tín snjóll
-minnini øll
fánað í fangabúri.
Durvar tú longu, høvd undir vong

Fjaðursárur í búri
Kanska tú droymir um fuglasong
Ástarleik yvir grønu ong
Árini mong –
Sloppin úr fangabúri.

30. Ró

Sólskinstøgn yvir okkum nú,
luftin fevnandi mjúk.
Einsamøll livandi eg og tú,
ósøgdu orðini siga mær alt.

Jørðin okkara, himinin við.
Døggváta grasið lær.
Áin lokkar og teskar um frið:
Alla tíð ver hjá mær.
Sirmið sorgblíða, silkibleytt,
svalir rodnandi húð.
Signað vit og av gleði mett,
Aldri var heimur so sannur sum nú.

Dagmett sól søkir niðurlund,
klokka bíðandi slær.
Skýmingstrøll seta friðarfund,
hojrði tú hamranna suðandi svar?

Máni, vøkuljós ver í nátt,
mjørki, dýna ver tú.
Stíga vit so um dreymagátt;
gandaði heimur, ver altíð sum nú.

Morgun, bíða tú kanst eitt bil,
sov tær megi í nátt.
Vøkumaður verja vil,
teskar í tøgnini: Alt vil tær gott.

31. Hesir brimbardu klettur

Hesir brimbardu klettur
Í Atlantshavi liggja
Veitst tú hvat hettar merkir
Og hvat hettar inniberð?
Eitt samfelag í megi

Og lívssterkari gleði
Høgt tú tað metir
Og sjálvan lágt setir.

Hvør fjørða, hvør alda,
Hvørt berg og hvørt fjalli
Ja lítið skuldi til at frøða
Hesar óvitar
Teir leiktu úti í bønum
Uttan longsul, uttan tankar
Eitt dreingjahjarta slær
Tú teirra fæðir var

Nú tutlar áin mikla
Spreiðir út sínar tónar
Um fullskýmd tún vit leiddust
Okkar fyrsta loyndarfund
Gjøgnum vínreyðar varrar
Og blánandi eygu
Føldi tú tann hita
Ei í orðum greiðast kann

Nú hitar sólin bjarta
Ein nýggjur dagur føðist
Hvør mannasál
Hvør unglíngur oman
Fjørðu skunda sær
Ja nú skal føðin finnast
So megin ikki linnast
Ja soleiðis er lívi her í Atlantshavinum

32. Leygarkvøld í Havn

Sildarok í Singapore,
Rukkulív í London Town,
Einki samanberast kann
Við leygarkvøld í Havn.
Lat teg í tín besta jakka
Og tín bumullsvest,
Nú skulu vit í býin,
Nú skal tað verða fest.

Gloym bert tínar hjartasorgir
Og títt undirbit,

Vit skulu mála býin reyðan,
Havnin skifta lit.
Busta allar tínar tenn
Og cowboystivlarnar,
So skalt tú síggjast millum menn,
Tær eingin kemur nær.

Kom við mær á Káta Hornið,
Kvöldarprát og grin,
Náttin gongur móti morgni,
Reypa, dansa og syng.
Gongulag í gongugøtu
Mangan tykist tungt,
Nú eftir hesa megnarløtu
Vit halda lagið ungt.

33. Papirklip

Når nu min verden bliver kold og forladt
Finder jeg trøst i min kæreste skat
Klipper motiver med drømme og saks
Papirsilhouetter af den fineste slags

Her er et af min far og min mor
De som gav mig til denne jord
Kærlige kys og en duft af jasmin
Altid solskin og sødeste min

*Livet er langt
Lykken er kort
Salig er den der tør give det bort*

Her er et af min bedste ven
Utallige klip går igen og igen
Et aldrig færdigt ell fuldent motiv
Sort silhouet af kvinden i mitt liv

Livet er langt ...

Domine et sanctus
Domine et sanctus

Når nu min verden bliver kold og forladt
Finder jeg trøst i min kæreste skat

Klipper motiver med drømme og saks
Papirsilhouetter af den fineste slags

Livet er langt ...

34. I en lille båd der gynger

I en lille båd der gynger
Sidder jeg og synger
Synger om de ting der gi'r livet værdi
Jeg kan ikke gå på vandet
Men jeg kan så meget andet
Jeg kan føle mig glad
Jeg kan føle mig fri

Der er forår i min mave
Jeg ved hvad jeg vil lave
Ud og find fred
Fri for nogen der glor
Drive rundt ude på fjorden
Med begge ben på jorden
Jeg er godt tilfreds
Med en pilsner i snor

I en

Prøv at mærk hvor luften sitrer
Se på vandet
Hvor det glitrer
Jeg har masser af tid
Og slet ingen ur
Her er duft af tang og tjære
Det er lige til at bære
Tørrer fisk på en rist
Fra et gammelt komfur

I en

35. Eins og áarstreymur rennur

Eins og áarstreymur rennur
vallar hugurin hjá mær,
og í barmi mínum brennur
longsil út um bygdargarð.

Eg vil skoða villar víddir,
eg vil njóta sól og vind!
Fagurt hagin nú er skryddur,
lætt fer lot um fjallatind.

Felagar, tit þjókan takið,
kom í hagan burt við mær,
vendið bygdini so bakið
móti okkum sólin lær.
Hoyrið fuglaljóð í haga,
síggið seyðafylgi mong,
dýr og menniskju seg gleða:
Trív tí í ein vallarasong!

Tá ið eftir dagsins hita
kaldligt lot um víddir fer,
snípan letur okkum vita,
at tað hvíldarstund nú er,
og tá fara vit í tjaldið,
og vit sova sælan blund,
inntil náttin missir valdið
á tí snimmu morgunstund.

36. Nánd

So rótleyt er sinnið títt, altíð á ferð
tað tykist sum gloymir tú virðini her.
Hví droymir tú heldur um fjarskotin lond
enn síggja tað vakra, sum er í nánd?

Tær tykir at lívið er keðiligt – grátt,
hvønn er tað tú saknar – hví falla í fátt?
Tá aldri tú unnir fær hvíld ella fríð,
fæst onki at grógva við tína lið.

Far innar í stovuna, um hon er trong
og lurta – hon syngur ein stillan song;
hon rúmar tó nakað, sum tú leggur í
har vantar bert tað – at tú varnast tí.

Tann eydnan, tú hómar um blánandi fjøll,
hvør sigur hon finst ei í heimahøll?
Tú átti ei friðleysur leita so fjart,
men lært teg at elska tað, sum tú sært.

37. Ein firvaldur

Ein firvaldur í góðum lag
fleyg heim av míru summardag
og vildi flugu hitta.
Hann hevði frætt og fregnað tað,
at hon var fjóði fitta.

Hann setti seg á køstagarð.
Í stundini var flugan har:
»Hvør trevil á tær skínur,
og onkur hevur bustað tær.
Hvat vilt tú her so fínur? «

»Eg komi her at hitta teg,
og vilt tú ikki eiga meg
og fylgja mær í míru
tá døggin fellur, flákri eg
um sóljukopp og sýru.

Mítt lív er leikur, frítt og bjart,
og um tú saman við mær vart,
nógv bjartari tað gjørdist;
tí sníðið títt tað er mær kært,
av tí eg higar førdist.«

Men flugan svarar fyri seg:
»Nei, eg vil ikki eiga teg,
eg rúki røst av tvøsti.
Far burtur frá mær, flúgv tín veg,
tú unnast ei í køsti.«

Firvaldur gjørdi, sum hon beyð,
hann aftur heim í míru fley;
Tó sárur gjørdist tokkin.
Men flugan hevði onga neyð –
hon fór til grindalokkin.

Tí líka børn tey leika best,
tað vita fólk og flugur flest,
og slíkt er gott at vita;
tí hann man altíð missa mest,
íð annað fram vil flyta.

Ein grindalokkur hann er so,
at fluguni hann sendir boð;
tey liva ei av sýrum.
Firvaldur sýgur smæru, og
hann unast best á mýrum.

38. Gomul minnir

Sum eg her siti við veitslunnar borð,
tankarnir víða sveima,
minnini berast í suður og norð,
dvølja við smáttuna heima.
Tá sólin á kvøldi sakk loandi reyð,
syngjandi fuglur um reiður sítt fleyg.
Niðri á støðni um klettin tað dróg
Nú er alt bara minnir.

Minnast tit friðin um bygdina lá,
øll høvdu tíð at liva,
skemtandi menn undir hjøllum tú sá,
tímatabell var ei skrivað.
Tá sólin á kvøldi sakk loandi reyð,
syngjandi fuglur um reiður sítt fleyg.
Niðri á støðni um klettin tað dróg.
Nú er alt bara minnir.

Eg minnst hanan á morgni, hann gól,
húskið hann alt fekk at vakna.
Fiskafløgg veitra í rísandi sól,
rívur á trøðni raka.
Í torvi á Kvígandali kyndu vit bál,
drukku og royktu, vit burdu sagt skál,
svumu í ánni, ja, pápi svam við.
Rík eru gomul minnir.

Og tá so dangurnar riggaðu til,
garpar á Suðurland sigldu.
Nýbarkað seglini settu teir til,
stýrdu á bárunum villu.
Men heima har sótu tey kona og børn,
lýddu á havið í stormi og ódn,
longdust til heystið, tá sluppin kom heim.
nú er alt bara minnir.

Í urðini sóu vit húkandi menn,
lótu sín afførning fara.
Harðvunnar kjálkar og fastbitnar tenn
kendu til útnyrðing harðan.
Teir royttu ein neva av sýrum og gras,
turkaðu endan, tað var einki fjas.
Tíðin var tíðin, sjálvt lívið var alt.
Nú er tað bara minnir.

Vist vóru løtur við álvara í,
»Gráa« til tarvs mátti fara,
spulað um halan, og eg spurdi hví,
fekk tá um storkin at læra.
Tá sólin á kvøldi sakk logandi reyð,
syngjandi fuglur um reiður sítt fleyg.
Niðri á støðni um klettin tað dró.
Nú er alt bara minnir.

39. Í dans

Nú gerast kvøldini myrk og long,
ov lítið eg duga at spinna.
Heima har gerst mær stovan ov trong,
hvar skal eg mær stuttleika finna?
Frægast man vera at fara í dans.
Heimalambið er har, eg gevi tí ans,
og í Klubbanum hittist mangt par,
har man finnast eitt hvørt vakurt fyri mær.

So klæði eg meg í mín stutta stakk,
sum neyvann til kníggja man røkka,
silkisokkar og skógvar av lakk,
sum bráðliga sundur munnu støkka.
Ja, skjótt er at greiða mítt dreingjahár,
so klini eg smyrsul upp á kyssusár,
so er daman í galla og fjong,
nú bert tørvar mær ein heimalambsdrong.

Mót' Klubbanum seti eg kós,
har jazzbanda dreingirnir grenja.
O, gævi eg fann mær ein fittan matrós,
sum eg ú í dansin kann venja.
Treystliga stígi eg um Klubbans gátt,
eg veit, at eg fá eina stuttliga nátt,

nú eg síggi ein danskan korporal,
hann skal verða í kvöld mítt hævudsmál.

Við bláðum eygum og bros á kinn
eg tíðum á hann man leita.

Vakrari drongi í hold og skinn
tú leingi eftir skal leita.

Hann hyggur og hann brosar yvir móti mær,
hann kennir, at eg havi hug á sær,
og so trínur hann fram, ger eitt bukk:
»Må jeg be' om en dans, frøken smuk.«

Til jazzbanda streingir vit fara á flog
og fram eftir gólvinum reika,
og eyguni hittast og bera boð,
at hart í hjørtum man leika.

Hann lýður mær í oyrað: »Vi ta'r os en tur,
her bliver så trangt som i et fangebur,«
og úr Klubbanum hvørva vit brátt,
nú fyrst byrjar hin stuttliga nátt.

So vinarliga hond í hond
vit undan fólkinum renna,
og steðga forpøst har yvir við strond,
har eingin okkum man kenna.
Og mánin hann skínur yvir Nólsoyarfjørð,
hann skínur og dandar, so vit verða ør,
og teir knappar, teir skína sum gull,
ja, av elskhugi eg verði so full.

Eg kvøði ei meira um hesa nátt,
eg livdi jú fleiri slíkar.
Er drongurin fittur og veðrið gott,
tá alt eftir vild seg líkar.
Ja, hugurin er góður, av besta slag,
um teir koma aftur ella fara avstað.
Men tá vit ikki longur fáa drong,
ja, so fara vit allar undir kong.

40. Vandringsmenn

Oss kan du møte på all verdens veier,
vår fot har trått på alle markens muld.
Den bylt vi bær på, det er alt vi eier,
men vi har stjerneglimt og månegull.

Vi har er drøm, en verden bak om pannen
så langt den rækker er den evig vår.
Ja, vi har sjø og vi har gyldne lande
med nye eventyr, hvor hen vi går.

Når sol går ned og det blir skumringstider,
vil bekken nynne os en melodi,
for vi er vandringsmenn i verden vide
og ingen gledesstund går os forbi.

Vi tar imot og gir med åpne hender,
så glad som vi er ingen mann på jord,
som vi når natten sine stjerne tender
og lar dem lyse i en vandrers spor.